Donderdag 2 November 1944. DAGBLAD 61ste Jaargang No. 4349

AMIGOE DI CURAÇAO

Dit dagblad verschijnt dagelijks, behalve 's Zondags; abonnementsprijs Bonaire en Curaçao 2 gld.; Aruba 2,50 gld.; Bovenwinden 3 gld.; Suriname en het buitenland 3,50 gld..

Hoofdredacteur: Dr. Joh. Hartog
Redactie-adres Consciëntiesteeg 27, telef. 1858; Postbus 80, Willemstad.

Uitgeefster en Administratie: Paulus-drukkerij, Consciëntiesteeg 29, telefoon 1550; Postbus 80, Willemstad, N.W.I.
Voor Aruba: J. E. Croes, Postbus 14, Oranjestad; tel. 38.

De Slag om Antwerpen gewonnen

Landingstroepen bevrijden Vlissingen.

De Russen op 50 km van Boedapest.

DE STRIJD IN WEST-EUROPA.

Als volgt luidt het communiqué van hedenmogen uit Eisenhowers Hoofdkwartier:

„Geallieerde strijdkrachten zijn gistermorgen op het eiland Walcheren geland en hebben goede voortgang gemaakt. Twee strandhoofden werden hecht gevestigd. Ettelijke kilometers van de kust en een groot deel van de stad Vlissingen zijn in onze handen. Bij Vlissingen werd een geslaagde landing uitgevoerd onder dekking van een bombardement door kanonnen op de Zuidelijke oever van de Westerschelde.

Bij West Kapelle verzekerden koninklijke mariniers zich van een strandhoofd onder dekking van de zware kanonnen der oorlogsschepen „Warspite", „Erebus" en „Roberts" en de lichte kanonnen van andere vaartuigen dichter bij de kust. Als voorbereiding tot de landingen vielen lichte bommenwerpers in de nachtvan Dinsdag op Woensdag vijandelijke kanonstellingen en sterktepunten op Walcheren aan.

Gisteren overdag hernieuwden gevechtsbommenwerpers de aanval op kanonstellingen en sterktepunten en bestookten zij troepenbewegingen, terwijl gevechtsvliegtuigen dekking boden aan onze land- en zeestrijdkrachten.

Er werd geen vijandelijke tegenstand ondervonden in de lucht en geen onzer vliegtuigen wordt vermist.

Hevige gevechten duren voort aan het Westelijk einde van de dam tussen Zuid-Beveland en Walcheren.

In de Schelde-zak vechten onze troepen in Knocke, Sluis en West Kapelle zijn van den vijand gezuiverd.

Er vonden hardnekkige gevechten plaats in het gebied waar onze strijdkrachten de rivier de Mark overstaken. Verder ten Oosten versterkten wij ons houvast op de Zuidelijke oever van de Maas in het gebied van Kapelle. Ten Oosten en Zuid-Oosten van Liesel werd verder voortgang gemaakt.

Verkeersdoelen in Nederland werden getroffen door gevechtsbommenwerpers. Doelen in het Ruhrgebied werden in de namiddag aangevallen door zware bommenwerpers geëscorteerd door gevechtsvliegtuigen. In de late avond viel een grote strijdmacht van zware bommenwerpers door de wolken het industrie- en spoorwegcentrum Oberhausen in het Ruhrgebied aan en lichte bommenwerpers troffen Keulen en Berlijn.

Verbindingswegen, spoorwegdoelen en faciliteiten in het Rijnland en het Saargebied waren het doel van onze gevechtsbommenwerpers.

Andere formaties troffen de dam nabij Dieuze. Ten Noorden van Nancy verdreven onze strijdkrachten den vijand uit Letricourt en Absucourt. Onze eenheden boekten winsten ten Zuid-Oosten van Luneville en bevrijdden de dorpen Buriville, Hablainville en Azerailles. Belangrijke winsten werden ook gemaakt in het beboste land ten Zuid-Oosten van Rambervillers". (Geallieerd Hoofdkwartier, (AP) 2.11).

DE BRITTEN RUKKEN THESSALONIKI BINNEN.

Officieel wordt bekend gemaakt, dat de Britse strijdkrachten de Helleense havenstad Thessoliniki zijn binnengerukt. De troepen werden er enthousiast otvangen door de bevolking. De Duitsers maakten gisteren reeds de ontruiming van Thessaloniki bekend. Deze belangrijke havenstad ligt op ongeveer 305 kilometer ten Noord-Westen van Athene. De nazies richtten er grote vernielingen aan voordat zij de stad (vóór-oorlogse bevolking 240.000) ontruimden (Rome, (AP) 2.11).

DE STRIJD IN HELLAS.

De Britse grondstrijdkrachten in Hellas gaan voort de Duitse achterhoede te hinderen ten Noorden van Kozane. De guerrilla-strijdkrachten werken actief samen met de Britse troepen in dit gebied en waren goed vertegenwoordigd bij de gecoordineerde aanval waarbij de stad Kozane bevrijd werd.

Andere guerilla-strijdkrachten, die tegen de vijandelijke achterhoede werkzaam zijn, veroverden Arnissa op ongeveer 65 kilometer ten Noorden van Kizane waar het Duitse garnizoen werd uitgeroeid. (Rome, (AP) 31.10).

DE RUSSEN SNELLEN NAAR BOEDAPEST.

Daniel de Luce seint uit Moskou:

Speerpunten van Russische pantserstrijdkrachten worden gemeld binnen 50 kilometer van Boedapest en vorderen gestadig tegen een hardnekkige, doch verzwakkende tegenstand op de golvende vlakte ten Zuid-Oosten van de stad. Veldberichten zeiden, dat vooruitgeschoven elementen zijn doorgedrongen voorbij Rajosmizse op 55 km. van de Hongaarse hoofdstad na de opmars, waarbij meer dan honderd plaatsen veroverd werden. Hiertoe behoorde het belangrijk spoorwegknuispunt Kecskemet.

Naar vermeld wordt, vallen de Duitsers en hun Hongaarse bondgenoten terug op de defensies, die de bevolking van Boedapest onder dwang moest aanleggen buiten de stad. Boedapest zou zelf in de grootste chaos verkeren. De Russen vinden het gaan evenwel niet gemakkelijk.

Grote aantallen anti-tankwapenen zijn samengetrokken op de brede boomloze vlakte waarover het Rode leger oprukt langs een front van 80 kilometer tussen de Donau en de Teiss. De opmars is evenwel verrassend snel op sommige punten, hetgeen blijkt uit het feit, dat 48 vliegtuigen Dinsdag door den vijand achtergelaten werden op het vliegveld Izsaj op 27 kilometer ten Zuid-Westen van Kecskemet (Moskou, (AP) 2.11).

DE STRIJD OP LEYTE.

Het dorp Carigara staat op vallen nu elementen van een Noordamerikaanse strijdmacht er blijkbaar slechts 3 kilometer van verwijderd zijn. Mannen van de ruiterij drongen het dorp meer dan een week geleden reeds binnen, doch moesten zich terugtrekken, toen Japanse versterkingen kwamen opdagen. De opmars van de 24e divisie wordt vertraagd door wegversperringen en bovendien bliezen de Japanners de brug bij Tunga nog op, zodat de opmars nog meer bemoeilijkt is. Indien Carigara genomen wordt, zal de kustweg naar Pinamopoan geopend worden en kan de enige vijandelijke vooraadroute van de Ormok-baai over de bergen worden doorgesneden (MacArthurs Hoofdkwartier in de Philippijnen, (AP) 2.11).

KOISO GEEFT MOEILIJKE TOESTAND TOE.

In een radiorede zeide Premier Kuniaki Koiso van Japan, dat de Japanse strijdkrachten een passieve defensie voeren sedert de strijd op Guadalcanal en gedwongen zijn zich „gestadig terug te trekken" en het hoofd te bieden aan een toestand welke „betreurenswaardig ongunstig" is wegens tekort aan materialen. (San Francisco, (AP) 31.10).

BINNEN EEN MAAND.

De Noordamerikaanse marine maakte bekend, dat vliegtuigen van Noordamerikaanse vliegdekschepen 2594 Japanse vliegtuigen vernield hebben en nog 252 andere vermoedelijk vernield of beschadigd hebben tussen 30 Augustus en 31 October.

De Noordamerikaanse verliezen gedurende deze periode bedroegen ongeveer 300. Vele der Noordamerikaanse vliegers werden gered. (Washington, (AP) 31.10).

18 JAPANSE SCHEPEN VERNIELD.

De Noordamerikaanse marine maakte bekend, dat Noordamerikaanse duikboten nog 18 Japanse schepen in de grond hebben geboord. Hiertoe behoren een torpedojager, 14 vrachtschepen een tanker, een groot transportschip en een hulpschip van de marine. (Washington, (AP) 31.10).

JAPANNERS OP PELELIU GELAND?

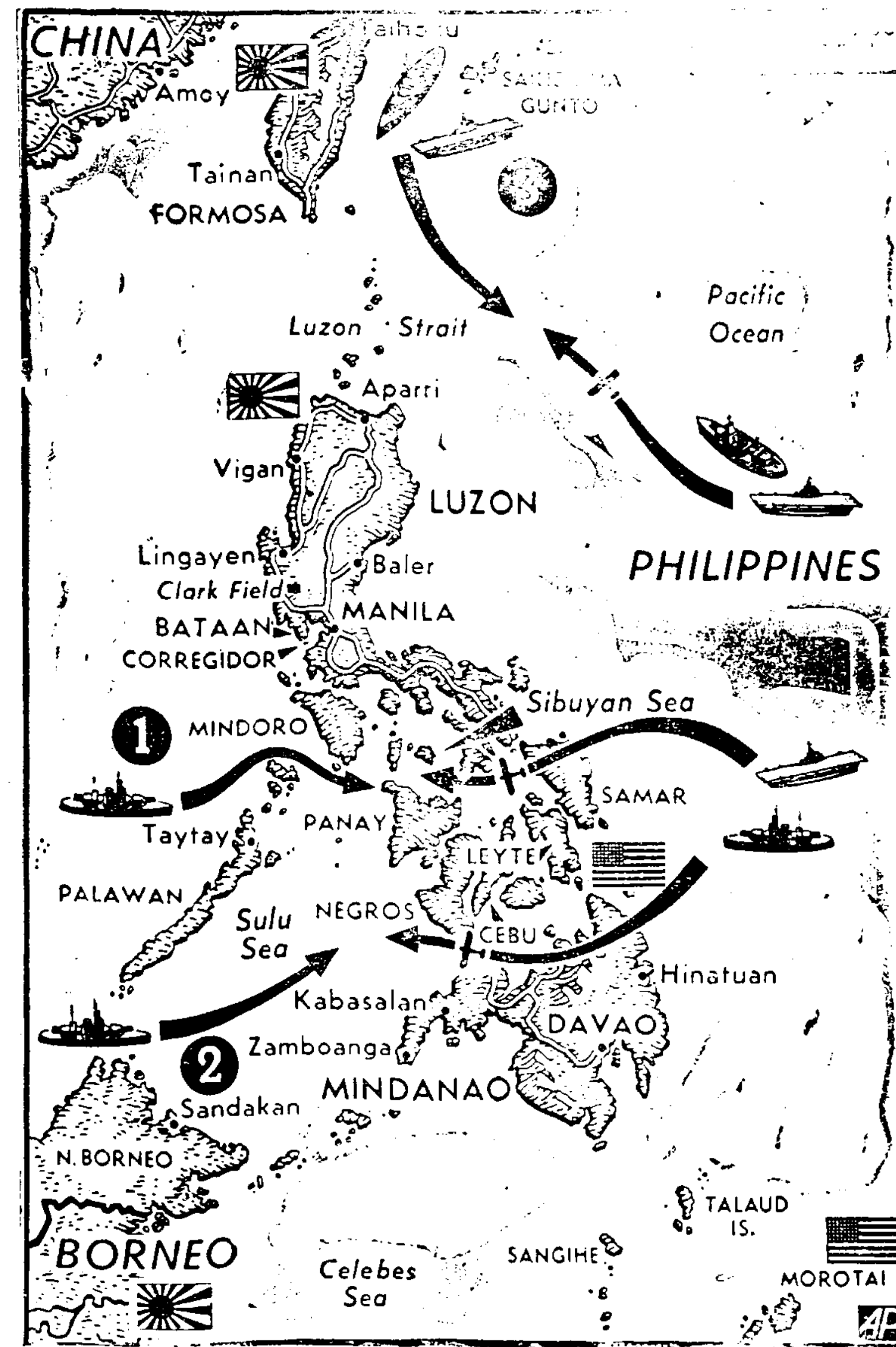
Het Japanse Keizerlijke Hoofdkwartier deelde mede, dat Japanse stoottroepen in de ochtend van Woensdag geland zijn op de Noordkust van het eiland Peleliu in de Palau-groep, dat eerder door de Noordamerikanen veroverd werd (San Francisco, (AP) 1.11).

NOG MEER VERLIEZEN VOOR DE JAPS.

De Noordamerikaanse marine maakte bekend, dat vliegtuigen van de 3e vloot vermoedelijk een zware kruiser in de grond boorden en twee andere kruisers alsook een olietankschip beschadigden. Op zijn minst 90 Japanse vliegtuigen werden vernield.

De aanvallen vonden Zaterdag en Zondag paats en waren voornamelijk gericht op Luzon in de Philippijnen. Er werden nog drie kustvaartuigen vernield nabij Cebu.

Men acht het mogelijk, dat de drie kruisers vluchtelingen waren van de zeeslag in de Sibuyanzee en de Straat van San Bernardino.

Hoe de Japanse vloot van drie kanten de Philippijnen naderde bij de zeeslag van onlangs, kan men boven zien. Ook ziet men de tegenaanvallen der Noodamerikanen.

Een der zware kruisers, die tevoren beschadigd was, werd vermoedelijk tot zinken gebracht en een tweede werd beschadigd in de baai van Manilla. De derde kruiser werd aangetroffen bij Cavite en ernstig beschadigd door bommen van 2000 pond. Het tankschip werd beschadigd door een bom van 1000 pond. Viegvelden in het gebied van Manilla — vermoedelijk Clark en Nichols welke gedurende de laatste weken herhaaldelijk aangevallen werden — werden wederom bestookt door de marinevliegtuigen.

De Japanners deden vruchteloze pogingen om de aanvallen te verijdelen en om een van Admiraal William Halsey's vlootgroepen te treffen. 12 Gevechtsvliegtuigen en duikbommenwerpers werden Zaterdag nabij de vliegdekschepen neergeschoten en nog 2 op Zondag (Pearl Harbor, (AP).

IN BOGOTA OF MEXICO.

De Argentijnse Zaakgelastigde Fernandez Mira, zeide, dat de bijeenkomst der ministers van buitenlandse zaken der Amerikaanse landen waarschijnlijk in Bogotá of Mexico zal worden gehouden (Bogotá, (AP) 1.11).

NIEUWS VAN OVERAL.

— **De Duitse** radio zeide, dat het Russische offensief de Duitse defensies gebroken heeft bij Kunszentmiklos op 45 kilometer van Boedapest.

— **De Britse** troepen zijn over een afstand van 7 kilometer genesteld aan de Zuidelijke oever van de Maas en vechten in de buitenwijken van Geertruidenberg. Het aantal gevangenen bij het offensief bedraagt reeds 4300.

Het nieuws van vandaag.

De grote slag om Antwerpen is gewonnen.

Hoewel de stad sinds lang bevrijd is, kon de grote haven ervan (jaarlijkse capaciteit in vredestijd: 23.500.000 ton) nog niet gebruikt worden door de Geallieerden, aangezien de Duitsers aan weerszijden van de Westerschelde zaten en zo de toegangsweg konden blokkeren. De Geallieerden hadden de haven evenwel dringend nodig, aangezien de Duitsers practisch alle Franse havens grondig hadden weten te vernielen of nog steeds in bezit hebben. Tot nu toe werden met behulp van een of meer kunstmatig aangelegde havens aan de kust van Normandië (zie de foto op blz. 4) voldoende voorraden aangevoerd om de strijd met succes voort te zetten, doch thans zijn de aanvoerlijnen zodanig gerekt, dat het een gewaagde onderneming zou zijn om Duitsland dieper binnen te rukken.

De havenbedrijven van Antwerpen waren intact gebleven, doch zouden van geen nut zijn zolang de Duitsers nog aan weerszijden van de Westerschelde stellingen hadden. Deze stellingen zijn nu grotendeels opgeruimd.

De gehele Zuidelijke oever van de Westerschelde is schoon geveegd en de Duitsers zijn bijna geheel uit Zeeuws-Vlaanderen verdreven. Zij verdedigen een hunner laatste stellingen bij Knocke aan de Belgische kust. Met een landing op de Zuidkust van Walcheren hebben de Geallieerden Vlissingen bevrijd, waar de laatste Duitse batterijen aan de Noordelijke oever van de waterweg stonden na de volledige bevrijding van Zuid-Beveland. De grootste taak om Antwerpen bruikbaar te maken is nu nog om de mijnen op te ruimen, die de Duitsers met kwistige hand gezaaid hebben in de Westerschelde.

In Noord-Brabant is het practisch ook afgelopen met de Duitsers. Zij vluchten overhaast over het Hollands Diep waar de Geallieerde troepen nog maar enkele kilometers van verwijderd zijn. De brug bij Geertruidenberg over de Maas is al niet bruikbaar meer voor hen, aangezien de Geallieerden dit plaatsje binnen dringen na de Maas ten Oosten daarvan reeds bereikt te hebben. Aan de Oostzijde van de wig door Nederland zijn de Duitsers teruggeslagen na mislukte aanvallen. De Geallieerden zijn er nu in opmars.

De strijd in Nederland trekt dus nog steeds de grootste aandacht, hoewel de Russen met hun nieuw offensief in Hongarije zich reeds binnen 50 kilometer van de hoofdstad bevinden.

Het onderschrift van deze Duitse foto zegt, dat zij Generaal Wilhelm Schepman toont, die belast is met de opleiding van het Duitse Volksleger. De Generaal legt aan een oude recruut de werking van een geweer uit.

De ommezwaai der Verenigde Staten.

1787: „gebruik van geweld tegen een staat zou meer gelijken op een oorlogsverklaring dan op een oplegging van straf..." (Afgevaardigde Madison)

1919: „de Volkenbond worde verworpen omdat geweldsdwang tot oorlog leidt" (Senator Sterling) — „dit instituut zou de wereldvrede niet bevorderen, maar het tegenovergestelde effect hebben" (Senator Lodge).

1944: ...dat aan de Organisatie de macht gegeven worde om militair geweld te gebruiken tegen toekomstige aanvallers" (Senator Ball).

Senator Joseph H. Ball, een republikein van Minnesota, heeft blijkens een bericht in ons blad van Vrijdag 27 October — blz. 4 — gezegd, dat hij achter den **democraat** Roosevelt staat. Ball zeide, dat hij de toetreding der Verenigde Staten tot de veiligheidsorganisatie wenst, ook als die over militair geweld zal beschikken. Uit wat verder omtrent Dumbarton Oaks bekend geworden is, staan de Verenigde Staten wel achter het nieuwe plan. Aan de Volkenbond deden de Verenigde Staten niet mede a) omdat Wilson de Senaat er niet in gekend had — en de buitenlandse politiek in de Verenigde Staten wordt gevormd door de Senaat benevens den President, b) omdat de algemene stemming in de senaat tenslotte zo was, dat men in de woorden van senator Lodge meende, dat deze organisatie niet de wereldvrede zou bevorderen, maar juist het tegenoverkestelde effect zou hebben."

Er is veel te doen geweest in de maanden, dat de besprekingen gaande waren, maar tenslotte bleek de grote tegenstand te gaan tegen de voorziening van geweldmiddelen, welker toepassing meer op een oorlogsverklaring zou gelijken, dan op een interventie onder de huidige omstandigheden. De jaren sedert dien verlopen hebben het juiste hiervan bewezen, hoewel het aan de andere kant zeer moeilijk zal zijn het recht te handhaven zonder over de middelen te beschikken dit eventueel met geweld te doen. Het is een vicieuze cirkel.

Uit het feit, dat de Verenigde Staten zulks thans ook schijnen in te zien, leiden wij een ommezwaai der Verenigde Staten af. Immers, in geen enkel ander land ter wereld is op de oppositie tegen dwangmiddelen zo fel en zo halstarrig geweest als in de Verenigde Staten. Reeds bij hun vorming in 1787 zijn er heftige discussies over dit vraagstuk gevoerd. Toen in Januari 1919 Senator Sterling van Zuid-Dakota het woord voerde over de dwangmiddelen in een internationale organisatie verwees hij naar dit standpunt van 1787. Hij maakte onderscheid, zoals ook onlangs in „Lux" bepleit werd aan de hand der pauselijke uitspraken, tussen rechtsdwang en wapendwang. Hij verwierp de Volkenbond omdat hij op het laatste gebaseerd was. In 1787, om het historische standpunt der Verenigde Staten na te gaan, vergaarden zich in Philadelphia de afgevaardigden op het eerste Congres, onder leiding van den groten George Washington. Aanvankelijk scheen het dat er van vereniging der staten weinig zou komen, omdat elke staat vasthield aan autonomie en souvereiniteit. Washington heeft het toch weten te bereiken en naar het voorbeeld van onze eigen Unie van Utrecht kwam de Noordamerikaanse Constitutie — een van de grootste documenten der historie — tot stand. Wat bij de besprekingen terzake de totstandkoming van de Noordamerikaanse Constitutie gezegd is, is voor een groot deel ook thans nog van belang. Toen waren het staten, die in een eenheidsverband moesten worden saamgevoegd. Nu zijn het staten, die hetzelfde moeten doen. Toen was het een deel van een werelddeel, nu is het de gehele wereld. Toen, evenals nu, zijn wij ervan overtuigd geraakt, dat de nadelen van verdeeldheid, van haat en nijd, moeten worden verholpen door een stelsel van collectieve veiligheid. Toen, evenals nu, moet voorkomen worden, dat de ene staat een politiek volge, die verniegend is voor een andere staat. Toen, evenals nu, waren er staten, die dwang door geweldmiddelen voorstonden.

Toen waren het Virginië en Nieuw Jersey, die dwang met geweld van een bondsregering wilden. Nu zijn het de grote vier, die dwang met geweld van een veiligheidsraad willen. Toen waren het zelfs de conservatieven die in dit systeem een groter gevaar dan goed zagen. Het organisatieplan, zoals Virginië dat had opgesteld, voorzag in de bevoegdheid van de bondsregering „de strijdmacht der Unie op te roepen tegen leden van de Unie, die tekort schoten in hun plichten". Op 30 Mei 1787 werd het plan besproken. In „The Record of the Federal Convention 1787" van Max Farrand, leest men o.a. de volgende discussie, die voor een groot deel ook thans nog ter zake is:

George Mason van Virginië „betoogde op klemmende wijze, dat straf (uit den aard der zaak) niet aan de Staten gezamenlijk zou kunnen worden opgelegd en dat daarom een regering nodig was, die rechtstreeks tegen enkelingen op kon treden om diegenen te straffen wier schuld dit eiste".

De Heer Madison zeide op 31 Mei, toen de bepaling [omtrent wapengeweld] wederom in behandeling genomen werd, „dat hoe meer hij nadacht over het gebruik van geweld, des te meer hij twijfelde aan de uitvoerbaarheid, de rechtvaardigheid en de doeltreffendheid ervan wanneer toegepast op het volk in zijn geheel en niet op de enkelingen. Een Unie van de Staten (met zulk een bestanddeel) scheen haar eigen vernietiging in zich te dragen.

Het gebruik van geweld tegen een Staat zou meer gelijken op een oorlogsverklaring dan een oplegging van straf en zou vermoedelijk door de aangevallen partij worden beschouwd als een ontbinding van alle vroegere verdragen waardoor zij gebonden mocht zijn.

Hij hoopte dat zulk een systeem zodanig zou worden gevormd dat de toevlucht hiertoe onnodig zou worden en vroeg om de bepaling uit te stellen. De motie werd zonder één stem tegen aangenomen".

Madison zeide op 8 Juni, bij het overwegen der doeltreffendheid om de staten te binden door een beroep op geweld:

„Was zulk een middel verkiesbaar? Was het uitvoerbaar? Zouden de nationale hulpbron-

nen, indien tot het uiterste uitgebuit een nationaal besluit uitvaardigen tegen Massachusetts, eventueel gesteund door verschillende zijner naburen? Het zou niet mogelijk zijn.

Een klein deel van de gemeenschap zou in een bedrongen toestand in het defensief en in een van haar uitersten zich kunnen verzetten tegen het nationaal gezag. Elke regering voor de Staten welke gevormd is op grondslag van de veronderstelde uitvoerbaarheid van het gebruik van geweld tegen de (niet-grondwettelijke handelingen van de) Staten zou ... hersenschimmig en bedrieglijk blijken te zijn".

Het plan van Nieuw Jersey werd op 15 Juni voorgelegd en luidde gedeeltelijk: „dat, ingeval een staat of een groep personen in een staat zich zal verzetten tegen de uitvoering van zulke wetten of verdragen of dit zal beletten, de federale Uitvoerende Macht gemachtigd zal zijn de macht van de Geconfedereerde Staten te gebruiken, of zoveel als daarvan nodig is om gehoorzaamheid aan zulke Wetten op te leggen, of de naleving van zulke Verdragen".

Randolph van Virginië, zeide in de bespreking van 16 Juni over dit Plan van Nieuw Jersey:

„Er zijn slechts twee wijzen, waardoor het doel van de Algemene Regering kan worden bereikt; het eerste is door dwang gelijk voorgesteld in het plan van den Heer P. [atterson]. Het tweede door werkelijke wetgeving, gelijk voorgesteld door het andere plan. **Dwang achtte hij onpractisch, kostbaar, wreed ten opzichte van enkelingen.** Het doet ook wennen aan de middelen om bloed te vergieten en vernielingen aan te richten in de bezittingen van medeburgers, en voedt hen dientengevolge op voor de dienst van Eerzucht. Wij moeten ons daarom bepalen tot een nationale 'Wetgeving over enkelingen' waartoe de vergaderden niet bevoegd zijn".

Alexander Hamilton van New York gaf op 18 Juni een der meest volledige overzichten van het vraagstuk en zeide o.a.:

„Geweld kan betekenen **dwang van wetten, of dwang van wapenen.** Het Congres hebbe het eerste niet behalve in enkele gevallen.

In bepaalde Staten is deze dwang bijna voldoende; maar hoewel hij dit hield voor de meeste gevallen, toch niet voor alle. Een zekere militaire macht is absoluut noodzakelijk in grote gemeenschappen. Massachusetts gevoelt thans deze behoefte en treft er maatregelen voor.

Doch hoe kan deze macht worden geoefend op de staten gezamenlijk? Het is onmogelijk. Het betekent een oorlog tussen de partijen. Vreemde mogendheden zullen niet ijdel toezien. Zij zullen er zich mede inlaten, de verwarring zal groter worden en een ontbinding van de Unie zal er het gevolg van zijn".

Hij las ook een gewijzigd voorstel voor van het Plan van Virginië, dat de bepaling voor het gebruik van geweld wegliet.

De Heer Madison merkte op 19 Juni op:

„De dwang, waarvan de doeltreffendheid van het plan afhankelijk is, kan slechts op de Staten worden geoefend en anders niet. **De grotere Staten zullen onmeetbaar zijn; de kleinere kunnen er slechts de wraak van gevoelen.** Hij illusteerde het standpunt door de geschiedenis van de Amphictyonen: [statenbonden in het oude Hellas] en de ban van het Duitse Keizerrijk. **Het was een warnet waarin de zwakken zouden kunnen vastraken, doch het zou een speeltuig zijn voor de sterken**".

Kolonel Mason zeide de volgende dag:

„Toegegeven werd (door den Heer Patterson) dat dit plan niet zou kunnen worden uitgevoerd zonder militaire dwang. Overweegt hij de kracht van deze erkenning? De meest tegenstrijdige elementen der natuur, vuur en water, kunnen gemakkelijker verenigd worden dan zulk een mengeling van burgerlijke vrijheid en militaire tenuitvoerlegging... Zullen de burgers van de aangevallen Staat elkaar niet als één man bijstaan en zich samen losmaken van de Unie?

Madisons waarnemingen zijn verder opgenomen in Yates' Notulen van Geheime Debatten:

„Doch hoe zal militaire dwang de regering versterken? Het is waar, dat een kleinere staat tot gehoorzaamheid kan worden gebracht, of verpletterd; doch **wat zal geschieden indien een van de grotere staten zich ongehoorzaam toont,** zijt gij er zeker van dat zij door geweld zullen kunnen worden onderworpen? Veronderstel, dat wij niet tot overeenstemming kunnen komen over enig plan; wat zal dan de toestand van de kleinere staten zijn?"

Gelijksoortige aanhalingen worden gevonden in de debatten, die gemaakt werden door afgevaardigden die niet zo bekend zijn als de bovengenoemden. Aangezien het beginsel van dwang weggelaten werd uit de Constitutie zouden wij kunnen verwachten dat er weinig melding van zou worden gemaakt bij voorlegging van de Constitutie aan de staten: doch zo fel was het gevoelen over dit onderwerp, dat de quaestie eerst besproken werd door de schrijvers van vlugschriften en vervolgens bij elke conferentie of vergadering.

Hamilton bracht een van de pakkende argumenten goed tot uiting. Van hen zouden wij het minst verwachten aangezien hij de meest hardnekkige voorstander was van een krachtige nationale regering:

„Wie ook de bevolktheid en sterkte van verschillende dezer staten afzonderlijk beschouwt op het ogenblik en vooruitziet naar wat zij zullen worden, zefs na een halve eeuw, zal ogenblikkelijk elk plan van de hand wijzen als hol en hersenschimmig, dat erop berekend is hun handelingen te regelen door wetten, door op hen in te werken in hun gezamenlijke bevoegdheden en dat moet worden uitgevoerd door een dwang welke op hen van toepassing is in dezelfde bevoegdheden. Een plan van dit soort is weinig minder romantisch dan de monster-temmende geest, welke wordt toegeschreven aan de fabelachtige helden en halfgoden der oudheid.

„Zelfs in die statenbonden, welke zijn samengesteld uit leden die kleiner zijn dan vele onzer graafschappen, **is het beginsel van wetgeving voor souvereine staten, gesteund door militaire dwang, nooit doeltreffend bevonden.**

Zelden heeft men getracht het te gebruiken behalve tegen de zwakkere leden; en in de meeste gevallen waren pogingen om de weerbarstigen en ongehoorzamen te dwingen het teken voor bloedige oorlogen, waarin één helft van de statenbond haar banieren ten toon gespreid heeft tegen de andere".

Wij kunnen de vele punten in „The Federalist" niet nagaan waar de inzichten van Hamilton, Madison en Jay ten aanzien hiervan met gelijke kracht werden geuit.

De vernietigende aanklacht tegen een systeem dat berust op dwang van staten in de verschillende artikelen in „The Federalist" is vooral belangwekkend.

Men neemt dezelfde quaestie waar in de minder bekende vlugschriften van deze tijd — die van Elbridge Gerry, Noah Webster, John Jay, Malacthon Smith, George Mason en anderen.

Hamilton herhaalde zijn sarcastische commentaren en nog andere in de Conventie van de Staat New York die bijeengeroepen was om de Constitutie te ratificeren:

„Indien gij vorderingen uitschrijft en men komt ze niet na, wat moet dan worden gedaan? Er is opgemerkt dat **het oefenen van dwang op de staten een der meest dwaze plannen is die ooit werden ontworpen.** Het niet naleven van een verplichting zal nooit beperkt blijven tot een enkele staat. Als dit het geval is, kunnen wij het dan wijs achten een burgeroorlog te riskeren?

Veronderstel dat Massachusetts, of een andere grote staat, zou weigeren, en het Congres zou besluiten hen te dwingen, zouden zij niet de invloed hebben om zich van hulp te verzekeren, vooral van die staten welke in dezelfde toestand verkeren als zij? Welk beeld biedt dit idee aan ons inzicht?

Een gehoorzame staat in oorlog met een ongehoorzame staat; troepen van een staat die door het Congres worden gezonden in de boezem van de ander; deze staat werft hulptroepen en vormt misschien een meerderheid tegen het hoofd van zijn bond. Dit is een natie in oorlog met zich zelf. Kan een redelijk persoon goed gezind zijn ten opzichte van een regering welke oorlog en slachtingen teweegbrengt als het enige middel om zich te handhaven — een regering welke slechts kan bestaan door het zwaard?

Elke dergelijke oorlog moet den onschuldige gelijkstellen met den schuldige. Alleen deze overweging moet voldoende zijn om elken vreedzamen burger afkerig te maken van zulk een regering".

„Doch kunnen wij geloven dat een staat zich ooit zal laten gebruiken als een dwanginstrument? Het is een droom, het is onmogelijk.

Dan worden wij gesteld voor dit dilemma — òf een blijvend bondsleger moet de verplichtingen opleggen, òf de bonds schatkist blijft zonder geld en de regering zonder steun.

Wat dan is de genezing voor dit grote kwaad? Niets dan de nationale wetten in staat te stellen van invloed te zijn op de enkelingen op dezelfde wijze als die van de staten".

Gelijksoortig waren de bemerkingen van Robert Livingston en anderen in de Conventie van New York.

Oliver Elsworth, die Connecticut te Philadelphia vertegenwoordigde, voerde het woord in de conventie van zijn staat en zeide ter verdediging van het regeringsstelsel:

„Niettemin, indien de Verenigde Staten en de afzonderlijke staten twisten, **als zij willen vechten kunnen zij het doen, en geen enkele regeringsvorm kan het beletten.** Het is voldoende voor deze Constitutie, dat instede van hun de noodzaak van twisten op te leggen, zij er elke redelijke maatregel tegen biedt. Doch misschien zal er op een of andere tijd een twist zijn; de staten zouden kunnen opstaan tegen de algemene regering. Indien dit geschiedt, indien alle staten samenspannen, indien allen zich verzetten, zal het geheel de leden niet opvreten, doch zal de wet welke in strijd is met de zin van het volk, ontijdig blijken te zijn".

„Ik ben voor dwang van de wet — die dwang welke slechts van toepassing is op schuldige individuen. De Constitutie poogt niet om souvereine lichamen, staten, te dwingen in hun politieke hoedanigheid. Geen dwang is van toepassing op zulke lichamen, dan die van een gewapende macht.

Indien wij zouden trachten de wetten van de Unie uit te voeren door een gewapende macht tegen een schuldige staat te zenden, zouden de goeden en de slechten, de onschuldigen en schuldigen erbij betrokken worden, in dezelfde ellende".

Anderen stonden op om te spreken over dit punt terwijl de Constitutie haar omslachtige en ietwat gevaarlijke weg zocht door de conventies en wetgevende lichamen der staten. Virginië is een goed voorbeeld. De krachtigste tegenstander van de nieuwe Constitutie, Patrick Henry, en haar sterkste voorstander, Gouverneur Randolph, waren even onstuimig in de veroordeling van een systeem dat gebaseerd is op dwang van staten.

Gouverneur Randolph zeide:

„Indien de geest van weerwraak enkelingen in beweging brengt, zullen staten dan niet even wraakzuchtig zijn? Welk soort militaire dwang zou de algemene regering kunnen aannemen voor de oplegging van gehoorzaamheid voor haar eisen? Of een leger wordt gezonden binnen een schuldige staat, of zijn havens worden geblokkeerd. **Hebben wij dit dan meegemaakt, opdat, teneinde tyrannie te onderdrukken en uit te sluiten, het nodig zij de innigste vrienden te veranderen in de bitterste vijanden?** — Den vader tegenover den zoon te stellen en broedermoord te doen plegen?

Is dit het gelukkige middel om de vrijheid te bewaren? Zal het die niet vernietigen?

Indien een leger ooit zou worden gebruikt om iets te dwingen, indien er een Virginië zou binnenrukken, stel u voor wat het treurige gevolg ervan zal zijn: de meest betreurenswaardige burgeroorlog zou er uit voortkomen.

En Lee en Madison en Nicholas en Marshall maakten dezelfde opmerkingen. Madison zeide, steunend op de Griekse ervaring:

„Doch, hoewel zijn machten in vele opzichten belangrijker waren dan die van ons huidig systeem, had het toch hetzelfde radicale gebrek. Zijn machten werden geoefend over zijn afzonderlijke leden, in hun politieke hoedanigheden. Aan dit grote gebrek weet het zijn wanordelijkheden en uiteindelijke vernietiging. Het was gedwongen gebruik te maken van bloedig oorlogsgeweld om zijn besluiten op te leggen".

Spenser zeide bij de debatten in de conventie van Noord-Carolina, welke weigerde de Constitutie te bekrachtigen:

„Ik ben van gevoelen dat wetten die van toepassing zijn op enkelingen niet ten uitvoer kunnen worden gelegd tegen staten; omdat ingeval zij niet stroken met de algemene wetten van de Unie, er geen andere manier is om een verplichting op te leggen dan door geweld. Sommige staten zouden een verontschuldiging kunnen hebben voor nietnaleving.

Andere zullen verontschuldigingen voorwenden. Verschillende staten zouden misschien in dezelfde toestand komen te verkeren. Indien geweld gebruikt zou worden om hen te dwingen zouden zij vermoedelijk om buitenlandse hulp vragen; en dezelfde verdedigingsmiddelen zullen werken aan de ontbinding van het systeem en aan de vernietiging van de staten".

„Ik wil niet beweren, dat de wetten van de algemene regering niet van toepassing moeten zijn op individuen. Ik heb reeds eerder opgemerkt, dat dit nodig was, aangezien wetten niet ten uitvoer kunnen worden gelegd tegen staten zonder de hulp van het zwaard, dat, instede van de doeleinden der regering te bereiken, deze zou vernietigen".

Dat zeide men in 1787. Dat werd aangehaald in 1919 En thans? Thans zegt Senator Ball — Amigoe van Vrijdag 27 October, blz. 4. — „dat de Organisatie der Verenigde Naties zonder uitstel gevormd worde voordat de vijandelijkheden ten einde zijn en dat hieraan de macht gegeven worde om militair geweld te gebruiken tegen toekomstige aanvallers zonder de afzonderlijke goedkeuring van elk lid nodig te hebben."

Dankbetuiging.

Langs dezen weg betuigen wij onzen hartgrondigen dank aan allen, die belangstelling hebben betoond bij het overlijden van onze geliefde moeder en schoonmoeder

Ermelina Tramm

J. TRAMM
J. SILONERO.

LAATSTE NIEUWS

— Het Duitse communiqué geeft toe, dat Britse troepen en Joegoslavische vaderlanders de Dalmatische kust over een afstand van 160 kilometer in handen hebben. Hiertoe behoren de grote havens Split, Metkovic en Dbronik (Ragusa).

— **De Britse** radio zeide, dat Maarschalk Tito en Premier Dr. Ivan Subasic van de koninklijke Joegoslavische regering bijeen gekomen zijn teneinde een verenigde democratische regering te vormen.

— **Poolse** en Brits Indische troepen zijn ettelijke kilometers gevorderd in de richting van Forli in de Povlakte uit het veroverde Predappio. Zij hebben aansluiting gemaakt met het bruggenhoofd, dat door andere strijdkrachten van het achtste leger gevestigd werd over de rivier de Ronco.

— **De Britse troepen, die gisteren bij Westkapelle op Walcheren landden, zijn Domburg gepasseerd en hebben een vijandelijk kustbatterij veroverd in de duinen. Ten Zuiden van de Westerschelde heeft de bevelvoerende Duitse generaal zich met 2500 manschappen overgegeven. De Geallieerden zitten reeds diep in het kustdorpje Knocke.**

ONS KONINKRIJK

VERMISTE ZEELIEDEN.

De Minister van Scheepvaart en Visserij J. M. de Booy maakt de namen bekend van 20 personen die tengevolge van militaire actie om het leven kwamen of als vermist werden opgegeven. Hier volgen de namen: Kapitein **J. H. Kubinck**, kapitein Jb. **Swieringa**, 1e stuurman **J. Alte. C. P. Lap**, en **Ch. Meyer**, 2e stuurman P. Ch. **de Joode**, J. A. **L. Kesseler**, Th. v. **Papendrecht** en A. **de Vries**. 3e stuurman G. van **Eyk** en A. **de Groot**, 1e machinist C. **Croes**, H. Ike, D. v. d. **Mey**, 2e machinist C. **Kloot**, A. J. **de Ridder**, 3e machinist A. **Bloot** en A. G. **Geerdink**; 5e machinist B. D. **Joustra**. Radio telegrafist C. F. C. Drinkenburg **Drinkenburg** en W. V. M. **Ende**.

DE SLAG AAN DE MARK.

Het bevrijde Breda ligt nog practisch aan het front. Zware Poolse kanonnen gaven een hevig vuur af op den vijand die in achterhoede-gevechten aan de Mark gewikkeld is. Poolse troepen van het eerste Canadese leger ondervonden hierdoor enige stagnatie. De situatie op de lijn van Oosterhout naar Klein-Overvelt bleef gedurende de dag stationnair.

In Breda, waar de bevolking nog in een feestelijke stemming is, is geen electriciteit, maar binnen enkele dagen hoopt men in beperkte mate hierin te kunnen voorzien. Wanneer de gastoevoer weer hersteld is, zal ook de watervoorziening hersteld worden. Een vertegenwoordiger van het Nederlands Militair Gezag heeft Zijn hoofdkwartier opgeslagen in de stad en de ingang van de Koninklijke Militaire academie is versierd met het portret van Hare Majesteit Koningin Wilhelmina en de letter „W". in oranje bloemen.

GERBRANDY BIJ EISENHOWER.

Officieel wordt uit Londen gemeld, dat Minister Pieter S. Gerbrandy de vorige week een bezoek bracht aan generaal Dwight Eisenhower. Deze ontmoeting is het gevolg van een bespreking tussen Gerbrandy en Churchill, waarbij belangrijke zaken besproken werden. Na zijn bezoek aan Eisenhower bracht de Minister-President verslag uit aan Hare Majesteit Koningin Wilhelmina en aan het Nederlandse cabinet. (Aneta)

ARNHEM NIET IN PUIN.

Oosterbeek wel.

20% van de bevolking van Arnhem heeft de stad verlaten sedert de gevechten verleden maand gevoerd met de door de lucht vervoerde Britse troepen.

Hij zei dat zij de stad verlieten omdat er geen electriciteit of gas meer aanwezig was. Onmiddellijk na het gevecht stroomde een lange rij vluchtelingen de kant van Amerongen en de Veluwe heen.

Het bos rondom Arnhem heeft zwaar geleden en op sommige plaatsen totaal kaalgebrand. Andere delen van het bos waren weer volkomen onbeschadigd. In Oosterbeek is practisch geen enkel huis onbeschadigd, gehele straten liggen daar in puin. Het gerucht dat Arnhem zelf geheel verwoest zou zijn is niet waar. De wijk bij de Rijnbrug is erg beschadigd terwijl in de binnenstad man tegen man gevechten plaats hadden waarbij misschien een honderdtal huizen zo zwaar beschadigd werden dat zij omvergehaald moesten worden. In de richting Velp werd alleen wat schade aangericht aan de daken en vensters.

PARIJS BIDT VOOR NEDERLAND.

Een bericht uit Parijs meldt dat in alle kerken in Frankrijk gedurende het weekeinde bidstonden werden gehouden voor dat deel van de Nederlandse bevolking dat nog onder het Duitse juk zucht. Zowel in de R. K. als in de Protestante kerken alsmede in de syagogen werd die dag voor Nederland gebeden.

DE PRINS OVER DE VOEDSELVOORZIENING.

Zijne Koninklijk Hoogheid Prins Bernhard legde de nadruk op het belang van de voedselvoorziening van Nederland, in een vraaggesprek dat volgens Reuter in het Parool staat. Hij zegt o.a. De autoriteiten ondervinden grote moeilijkheden bij de aankoop en het vervoer van levensmiddelen. Zij kunnen onmogelijk zoveel doen als zij zelf willen.

Het spreekt vanzelf dat de geallieerde oorlogsvoering voor alles komt, maar zeide hij, „ik kon toch niet nalaten er bij de geallieerde autoriteiten op te wijzen van hoeveel belang de voedselbevoorrading voor de zwaar gtroffen streken in Nederland is, waar de mensen meer geleden hebben dan ergens elders. (Aneta)

VAN SLOBBE WEER IN BREDA.

Curaçao's oud-Gouverneur Bartholomeus W. T. van Slobbe is weer als burgemeester van Breda geinstalleerd op 30 October. Enkele uren na de bevrijding van de stad had deze plechtigheid plaats; de laatste twee dagen was burgemeester Van Slobbe ondergedoken; zeven maanden geleden werd hij door de Duitsers ontheven van zijn burgemeesterschap en naar het Oosten van het land gevoerd omdat hij geweigerd had de inwoners van Breda op te roepen om voor de Duitse verdediging te werken. De NSB-er die hem verving is nu op de vlucht.

WIE IS DE GELUKKIGE?

1e prijs	13924
2e prijs	13339
3e prijs	5903
4e prijs	7705

WANNEER WILLEMSTAD?

Naar aanleiding van wat wij Dinsdag in het Nieuws van Vandag schreven over de namen Willemstad in Noord-Brabant en op Curaçao, schrijft de bekende Curaçaose geschiedkenner Nicolaas van Meeteren ons nog de juiste data:

„Op 20 April 1635 werd Curaçao een marinepost in de Caraibische Zee. Toen op 13 Januari 1648 de Vrede van Munster gesloten was, was deze marinebasis niet meer nodig en hield Curaçao op marinebasis te zijn. Het bebouwde gedeelte binnen de muren krijgt dan de naam Willemstad naar Prins Willem II, zoon van Frederik Hendrik. Op 5 April 1675, dus veertig jaar op de maand af na tot marinepost te zijn bestemd, wordt de Sint Annabaai geopend voor de handel met alle natiën."

Wij danken den Heer van Meeteren ten zeerste voor deze aanvulling. Feitelijk is Willemstad dus wat Punda genoemd wordt; Otrabanda is pas van veel later datum. Gouverneur Jacob Beck, die het van kapitein bij de Burgerwacht tot gouverneur gebracht had in 1704, is de stichter van Otrabanda, waar tot dan toe slechts wat slavenhutjes stonden. Leuk is in dit verband, dat de huizen, die op Otrabanda gebouwd werden, nooit hoger mochten zijn dan één verdieping, omdat zij anders een optrekkenden vijand te veel dekking zouden bieden tegen het kanon van het Fort, zoals Amelunxen beschrijft.

DE REGEN.

Het was gisteren een kolossale regendag. Over het gehele eiland viel de regen. Hier meer, daar minder. Rondom de C.P.I.M.-terreinen viel de regen bij stromen. Er ontstonden snel vliedende beken en modderpoelen van weidse omvang. De weg rond het Schottegat stond bij Rio Canario geheel onder water en het verkeer trok moeizaam door waterzee. In het grote afwateringsriool stortte het water zich naar beneden. De auto's gleden langzaam door het water en hier en daar duwden in de plassende regen de mannen, in het water staande, hun wagen voort. Het was water en nogmaals water. Zelfs de gele madeliefjes, die zo rijkelijk uit de vochige grond getroond waren door de zon verdronken en ontwortelden in de waterstroom.

De regentijd is begonnen.

De regenmeter van het St. Thomascollege wees voor gisteren een val van 26.71 mm. aan.

1934 — 1944.

Tien jaar wielrennen.

De Curaçaose Wielrennersvereniging deelt ons mede, dat op 18 October jongstleden het tien jaren geleden was, dat zij werd opgericht door de Heren T. A. Pollard als Sportbevorderaar, J. B. Williams als Voorzitter, R. Green als Secretaris en B. Suberran als Penningmeester.

De eerste wedstrijd werd gehouden op 18 April 1934 en hiermede werd met de sport van wielrennen begonnen op Curaçao. De vereniging had ongeveer 60 leden en vele ondersteuners en aanhangers onder de Curaçaose sportlieden en sportminnaars.

Bij deze eerste geslaagde wedstrijd in het Asiento Sportpark, welke door 700 personen werd bijgewoond, reikte de Heer Frederik A. Vromans de prijzen uit en wenste hij der vereniging alle succes. Tevens hoopte hij, dat in de toekomst buitenlandse wielrenners naar Curaçao zouden komen om hun krachten te meten met de onzen.

De wens van den Heer Vromans ging in vervulling op 30 September en 1 October jl., toen de vierlandenontmoeting plaats vond in het Rifstadion voor een talrijk publiek.

De vereniging is zeer dankbaar voor alle steun, die men ondervonden heeft en hoopt ook in de toekomst hierop te kunnen bogen.

BUITENLAND

PAN-AMERIKAANSE UNIE ZAL HET VOORSTEL DOORSTUREN.

De Bestuursraad van de Pan-Amerikaanse Unie heeft toegestemd om het Argentijnse voorstel voor eenbijeenkomst der ministers van buitenlandse zaken door te sturen naar de regeringen der Amerikaanse Republieken.

Hierdoor wordt in handen der verscheidene Amerikaanse regeringen de verantwoordelijkheid gelegd voor de beslissing of een bijeenkomst gehouden zal worden door de landen van het Westelijk Halfrond om de positie van Argentinië te bespreken.

Enkele landen, o.a. Colombia, hebben reeds te kennen gegeven, dat zij gaarne een dergelijke conferentie willen beleggen (Washington, (AP) 1.11).

ROOSEVELT OVER DE TERUGROEPING VAN STILLWELL.

President Roosevelt zeide op een persconferentie dat verschillen in de persoonlijkheid van Generalissimo Tsjang Kai Sjek en Generaal Joseph Stillwell verantwoordelijk zijn voor de ontheffing van Stillwell uit het commando in China, Birma en Brits Indië.

Roosevelt zeide, dat „enige tijd geleden" dat Generalissimo en Stillwell een meningsverschil hadden en dat dientengevolge Tsjang vroeg om een plaatsvervanger te zenden als zijn Chef Staf. Dit werd gedaan.

Roosevelt zeide, dat de terugroeping van Stillwell niets uitstaande had met zaken, welke de strategie of politiek in China raken.

„Noem het liever een quaestie van persoonlijkheid", zeide hij tot de verslaggevers.

Tegelijk maakte Roosevelt bekend, dat de Noordamerikaanse Ambassadeur in China, Clarence Gauss, het Departement van Buitenlandse Zaken heeft medegedeeld, dat hij zal aftreden van zijn post in China. De President zeide dat dit in het geheel geen verband houdt met de affaire Stillwell.

Er is nog geen opvolger voor Gauss uitgekozen. (Washington, (AP) 31.10).

GEEN COMMENTAAR TE WASHINGTON.

Het ministerie van binnenlandse zaken te Washington gaf nog niet terstond commentaar op de gebeurtenissen in Puerto Rico, waar het districtsgerechtshof order gaf het gehele cabinet van Tugwell in hechtenis te nemen, omdat het minachting voor het gerechtshof aan de dag gelegd zou hebben in verband met het oorlogsnoodprogramma.

Harold Ickes, de Noordamerikaanse minister van binnenlandse zaken, is momenteel uitstedig omdat hij redevoeringen aan het houden is in verband met de presidentsverkiezingen. Naar verluidt zou evenwel geen commentaar gegeven worden, omdat Puerto Rico hierin eveneens minachting voor het gerechtshof ziet. (Washington, (AP)

DENEN MOGEN GEEN LANGE MESSEN DRAGEN.

Een Duits besluit, dat door de Deense radio werd uitgezonden, verbood of straffe des doods aan de Denen om messen of dolken te dragen van meer dan 20 centimeter lengte of sabels. De fabrikanten kregen opdracht vóór 15 November opgave te doen van hun voorraden. Vuurwapenen zijn verboden sedert het begin van de bezetting. Er worden echter bijna dagelijks moorden gemeld op Duitsers en Denen. De nazies doen nachtelijke overvallen in een poging de ondergrondse beweging uit te roeien.

Hoe de Noordamerikanen stemmen.

De nationale conventies der Democratische en Republikeinse Partijen zijn reeds lang achter de rug en beide hebben haar candidaten aangewezen voor het president_ en vice-presidentschap, die tot November de verkiezingscam_pagne met kracht voeren, waarna het Amerikaanse volk naar de stembus trekt om zich uit te spreken.

Dit laatste is niet volkomen juist, zoals John Newton Baker in Magazine Digest uitlegt. In dit artikel wordt uiteengezet hoe er gestemd wordt en de schrijver bewijst, dat milloenen stemmen geen gewicht in de schaal leggen bij de presidentsverkezingen. Nog erger is, dat slechts twaalf staten een president kunnen kiezen, al zijn de andere 36 tegen de candidaat. En dit kan gebeuren al is het totaal aantal stemmen tegen de candidaat uitgebracht drie maal zo groot als voor hem. Hoe dit kan?

De oorzaak van deze politieke paradox ligt in het feit, dat de presidentsverkiezingen niet direct, maar getrapt zijn. Er wordt namelijk een soort kiesraad gekozen en die kiest op zijn beurt de president.

De toestand is thans zo, dat de gezamenlijke stemmen der afgevaardigden voor de raad uit Californië, Illinois, Indiana, Iowa, Massachusetts., Missouri New Jersey, New York, Ohio, Pennsylvanië, Texas en Wisconsin voldoende zijn om elke candidaat van zijn plaats in het Witte Huis te verzekeren. De candidaat behoeft slechts 25 millioen stemmen op zich te verenigen, om deze zekerheid te hebben.

Daartegenover staat dat elke candidaat het pleit kan verliezen, indien hij het in deze twaalf staten verliest.

Wat is de kiesraad en hoe wordt zij gekozen?

De kiesraad bestaat uit 531 leden, een gelijk aantal dus als in het Congres. Elke staat kiest een afgevaardigde voor elk lid dat zij in het Congres heeft. Dus bezit elke staat ten minste twee afgevaardigden, omdat elk door twee mensen in de Senaat vertegenwoordigd is. Daar komen nog bij net zoveel afgevaardigden als er vertegenwoordigers in het Huis van Afgevaardigden zitten.

Leden van het Huis van Afgevaardigden worden gekozen in verhouding tot de bevolkingssterkte, zodat het aantal afgevaardigden voor de kiesraad van 3 voor Arizona en andere dunbevolkte staten tot 47 voor New York stijgt. Alleen het aantal stemmen door deze afgevaardigden uitgebracht geven doorslag bij de presidentverkiezingen. De candidaat, die 266 der stemmen op zich verenigt is gekozen.

Men zal zich afvragen waarom dan het hele Amerikaanse volk naar de stembus moet trekken. De taak der kiezers is om de afgevaardigden voor de kiesraad te kiezen. Wint de Democratische Partij in een staat dan zijn de afgevaardigden voor de kiesraad verplicht hun stem uit te brengen op de Democratische candidaat voor het presidentschap, ingeval van een Republikeinse overwinning geldt natuurlijk het omgekeerde.

Maar zal men verder vragen, waarin zit nu het ondemocratische van deze stemwijze. Aan de hand van het artikel van Baker zullen wij deze vraag beantwoorden.

De Democratische Partij heeft de heer X als candidaat voor het presidentschap âangewezen en de Republikeinse Partij de heer Y. Elke Amerikaan, die in November naar de stembus gaat, brengt zijn stem uit op den heer X of op den heer Y.

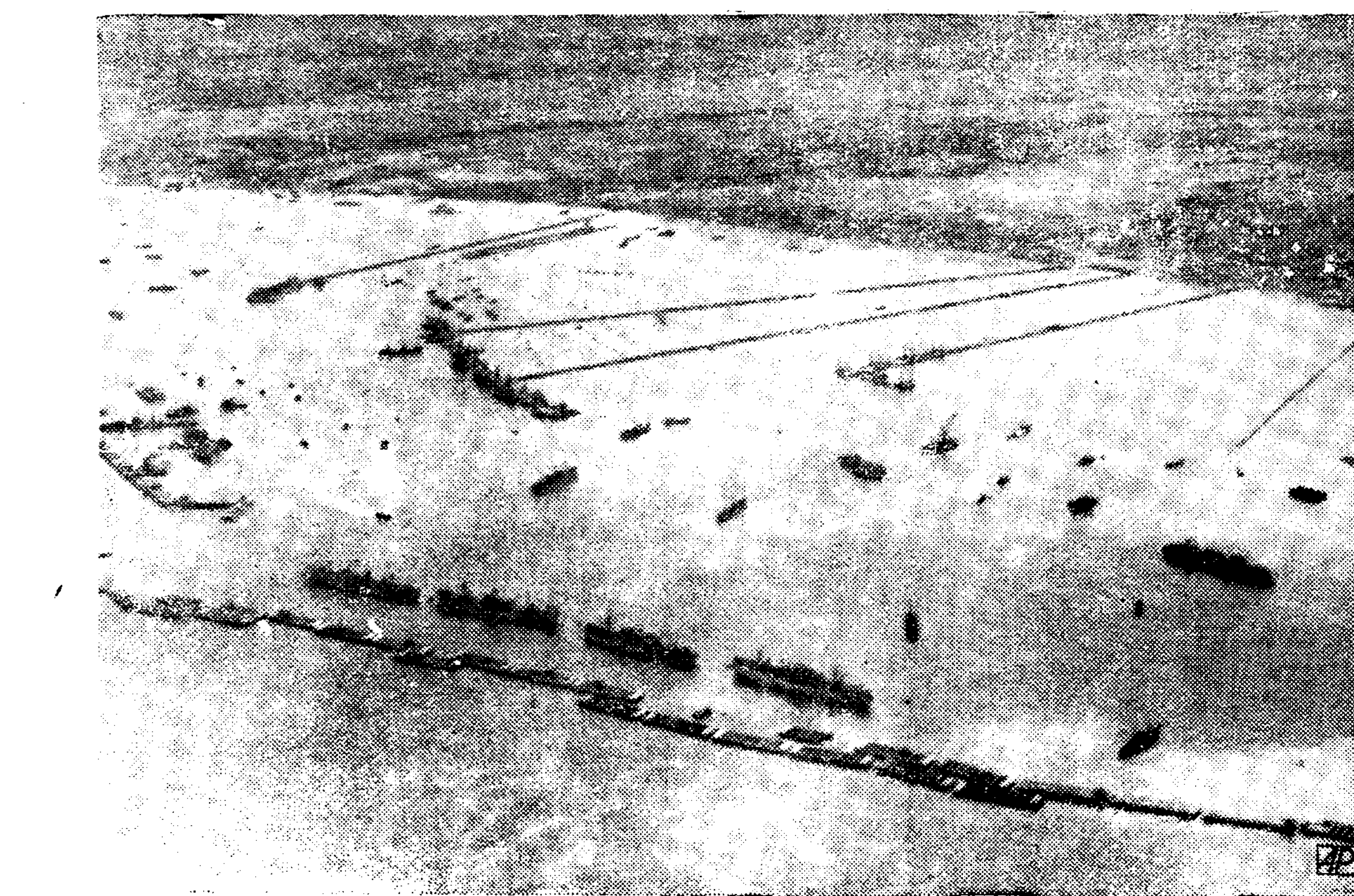
In elke staat wordt dan geteld hoeveel stemmen de heer X en hoeveel de heer Y op zich verenigd heeft. Wie van beide de meerderheid, al is het met één stem, behaald heeft, is verzekerd van alle afgevaardigden van die staat in de kiesraad, dus niet naar evenredigheid. Daarom kan het gebeuren, dat zelfs als een candidaat de meerderheid van de gewone kiezers achter zich heeft, hij toch verslagen wordt. Immers verliest hij het in de grote staten, met veel afgevaardigden dus met een klein verschil en wint hij het in de kleine staten met een groot verschil, dan kan hij minder stemmen in de kiesraad en meer stemmen in de stembus hebben.

Dit is geen theoretische mogelijkheid, want het is al drie maal voorgekomen dat een candidaat president werd, hoewel de meerderheid van het volk hem niet wilde hebben, nl. John Quinsy Adams in 1824, Rutherford B. Hayes in 1876 en Benjamin Harrison in 1888.

En hieronder volgen enige voorbeelden, waaruit blijkt dat de verhouding tussen het aantal stemmen dat door gewone kiezers op een candidaat wordt uitgebracht en dat van de leden der kiesraad niet juist is.

In 1932 had Roosevelt 23 millioen stemmen en Hoover 16 millioen. In de kiesraad werd Roosevelt met 472 tegen 59 stemmen voor Hoover gekozen. In 1936 Roosevelt: 27 millioen stemmen, Landon: 17 millioen, toch steeg het aantal stemmen in de kiesraad voor Roosevelt tot 523, tegen 8 voor Landon. In 1940 Roosevelt: 27 millioen stemmen, Willkie 22 millioen. In de kiesraad: Roosevelt 449, Wilkkie 82.

Dit systeem leidt er vaak toe dat velen niet stemmen, want staat het in een staat vast dat de Democraten winnen, dan legt de stem van een Republikein geen gewicht in de schaal. Werd echter het totaal aantal uitgebrachte stemmen in het hele land als maatstaf genomen, dan zou die ene stem wel een beslissende invloed kunnen hebben.

Dit is een luchtfoto van de kunstmatige haven, welke door Britse ingenieurs aan de kust van Normandië werd aangelegd. Op de voorgrond liggen Liberty-schepen gemeerd aan de binnenzijde der golfbrekers, bestaande uit tot zinken gebrachte caissons en oude schepen. De Nederlandse kruiser „Sumatra" werd o.a. op deze wijze tot zinken gebracht. Binnen de haven welke aldus gevormd werd, liggen drijvende pieren waar de schepen kunnen lossen.

Verkiezing van leden van de Staten.

De in Februari 1941 bij de aanmelding om als kiezer op de kiezerslijst te worden geplaatst overgelegde stukken, zooals bekwaamheidsbewijzen, kunnen alsnog gedurende de maand **November** d. j. op het Bevolkingsbureau door de rechthebbenden worden afgehaald.

Het Hoofd van het Centraal Bevolkings-register.

WERELD NIEUWS

COMMUNISTISCHE KERKELIJKE PROPAGANDA.

Op een zeer merkwaardige vorm van communistische propaganda werd dezer dagen gewezen door Zijne Hoogwaardige Excellentie Mgr. Miguel Angel Builes, bisschop van Santa Rosa de Osos. De bisschop zeide, dat de Russische ambassade te Bogotá door middel van de Russisch-Orthodoxe kerk doende is een comministische propaganda voor geheel Zuid-Amerika te organiseren. Op de Russische ambassade te Bogotá werken 80 tot 90 man De Bisschop van Medellin, Zijne Hoogwaardige Excellentie Mgr. Joaquin Garcia, antwoordde hierop, dat wat Zijn ambtsbroeder zeide, volkomen waar en algemeen bekend was. El Nacional, een communistische krant te Medellin, zeide op 3 Maart 1944: „Naar wij indertijd hebben gezegd heeft de Russische Orthodoxe Kerk, bestuurd door den groten Sergius, Patriarch van Moskou, en Kolomma (nu gestorven), wiens titel gelijk is aan die van den Paus van Rome [n.b.!] in de katholieke kerk, een aantal vertegenwoordigers naar hier gezonden teneinde de betrekkingen tussen ons en de Sovjet-Unie te versterken, niet door middel van de wapenen, maar door deelgenootschap op het terrein van de godsdienst, hetwelk tot nu toe alleen door de kerk van Rome genoten werd . In El Nacional van 23 Maart stond voorts nog: „Werkzaamheden van de Russisch Orthodoxe Kerk in Colombia: de overheden van de Russisch Orthodoxe Kerk hebben besloten deze republiek tot een van haar meest hechte bolwerken te maken. De R.K. Kerk, die in dit land — aldus het communistische blad — zovele aanvallen doet op de Christelijke secten, krijgt thans de krachtigste van haar alle tegenover zich in de Russische Orthodoxe Kerk..."

De N.C.W.C. waaraan wij een en ander ontlenen tekent hierbij aan, dat in het begin van 1938 in de pers van Colombia gepubliceerd werd, dat de Komintern had aangeraden „nog geen opstand te verwekken... wij wensen van onze kameraden slechts een volledige studie hoe het best wapenen en munitie binnengesmokkeld kan worden. Ook moeten zij ons de laatste bankbiljetten van Colombia toezenden..." (Bogotá ncwc).

GEBED VOOR ZEELIEDEN.

Mgr. Francis X. Shea, secretaris van Mgr. Francis J. Spellman van New York, heeft het volgende zeeliedengebed samengesteld:

„God, die de oorlogen vernietigt en door uw macht hen beschermt, die op u hopen door degenen die hen belagen te vernietigen, help Uw dienaren die Uw barmhartigheid afsmeken, opdat de felle macht hunner vijanden verzwakt moge worden en wij nimmer ophouden U te prijzen en te danken. Door onzen Jezus Christus, die met U leeft en heerst in de eenheid des Heiligen Geestes, God, tot in de eeuwen der eeuwen. Amen." (Washington, ncwc).

SPLITSING IN HET FRANSE CABINET.

De Franse Nationale Raad van Verzet kwam Maandagmiddag bijeen om het antwoord van de regering te overwegen op het protest van de raad tegen het besluit om de linkse vaderlandse militie te ontwapenen.

In politieke kringen werd gemeld, dat deze maatregel zulk een splitsing heeft veroorzaakt tussen de regering van De Gaulle en de communisten, dat de twee communistische ministers — Tillion (Luchtvaart) en Billoux (Openbare Gezondheid) — eventueel zullen aftreden (Parijs, (AP)

PERSCONFERENTIE VAN STETTINIUS.

De Noordamerikaanse waarnemende Secretaris van Buitenlandse Zaken, Edward Stettinius, zeide, dat de Noordamerikaanse regering zeker niets zou doen om een bijeenkomst van de Ministers van Buitenlandse Zaken der Amerikaanse landen te ontmoedigen. Hij sprak op een persconferentie in antwoord op vragen betreffende het formele verzoek van Argentinië aan de Pan-Amerikaanse Unie om een bijeenkomst bijeen te roepen teneinde het feit te overwegen, dat practisch geen der andere Amerikaanse landen thans diplomatieke betrekkingen met het Farrell-regime onderhouden.

Stettinius zeide, dat hij Woensdag namens Cordell Hull een bijeenkomst zal bijwonen van de bestuursraad van de Pan-Amerikaanse Unie en dat hij niet van tevoren kon zeggen welke de Noordamerikaanse positie ten aanzien van het Argentijnse verzoek zou zijn of kon voorspellen welke maatregel het bestuur zal nemen.

Hij herinnerde aan wat hij de vorige week gezegd heeft: dat, indien een formele uitnodiging wierd gedaan voor een bijeenkomst der Ministers van Buitenlandse Zaken over het veiligheidsplan van Dumbarton Oaks, de Verenigde Staten zeker mee zouden doen.

Men vroeg aan Stettinius of hij nog steeds die mening koesterde en of dit principe slechts van toepassing was op het veiligheidsplan. Hij antwoordde, dat hij de mening bevestigde en dat de Verenigde Staten zeker niets zullen doen om de bijeenkomst te ontmoedigen.

Vóór de bijeenkomst van Woensdag zal de Noordamerikaanse regering nog van mening wisselen met de andere Amerikaanse landen over wat moet worden gedaan (Washington).

EEN NIEUW OFFENSIEF IN BIRMA.

Het Chinese Hoofdcommando maakte bekend, dat de Britse en Chinese troepen een nieuw offensief geopend hebben in het Noorden van Birma teneinde de verbinding over land met China te herstellen.

De Chinezen rukken op naar Bhamo en de Britten naar Mandalay, 270 kilometer ten Zuid-Westen. De Chinezen bezetten Mvothing op 38 kilometer ten Noorden van Bhamo practisch zonder strijd. Het Hoofdcommando zeide, dat de Britten uit Hopin aanvallen en 58 kilometer vooruitkwamen (Tsjoenking).

DE TOESTAND VAN HULL.

De Noordamerikaanse Secretaris van Buitenlandse Zaken Cordell Hull ondergaat geneeskundige onderzoeken en maakt het goed, aldus zeide de waarnemenaldus zeide de waarnemende Sede secretaris Stettinius. Hull zal evenwel nog enige tijd in het hospitaal moeten blijven (Washington (AP).

Wrakstukken liggen op de toegangswegen naar Beograd, volgens deze Russische foto. Beograd is intussen bevrijd.

Sport Rubriek

Officiëele Mededelingen

van

„De Curaçaose Voetbalbond,,

WEDSTRIJD UITSLAGEN

Van Dinsdag, 24 October 1944:
Comb. Dep. Venezuela/Litoral — Comb. Cur. spelers 1—4.
Van Zaterdag, 28 October 1944:
S.U.B.T. 1 — Jong Holland 1 1—0.
Comb. Dep. Venezuela/Litoral — Jong Curaçao 1—0.
Van Zondag, 29 October 1944:
Com. Dep. Venezuela/Litoral —S.U.B.T. 1 (niet gespeeld vanwege de regen.)
Competitie B-Klasse:
U.S.C. 1 — Caribe 1 (niet doorgegaan)

WEDSTRIJD PROGRAMMA STADION

Knockout-wedstrijden.

Stimulansbeker 1944|45.
Donderdag, 2 November 1944: S.U.B.T. — Independiente
Zaterdag, 25 November 1944: S.U.B.T. — Jong Curaçao
Zaterdag, 9 December 1944: Jong Curaçao — Independiente
Militaire wedstrijden:
Zaterdag, 11 November 1944: Cur. Mil. XI — Arub. Mil. XI
Zondag, 12 November 1944: Arubaansch Mil. XI — Jong Holl.
Competitie A-klasse.
Zondag, 19 November 1944: Jong Holland 1 — Independ. 1
Zondag, 26 November 1944: Atlanta 1 — Transvaal 1

MUNDO NOBO.

Competitie B-Klasse.
Zondag, 5 November 1944: D.T.S. 1 — Vitesse 1 (Willems)
Zondag, 19 November 1944: U.S.C. 1 — Caribe 1
Competitie Reserve A-klasse.
Zondag, 12 November 1944: Atlanta 2 — Independiente 2
Zondag, 26 November 1944: S.U.B.T. 2 — Jong Curaçao 2

SCHERPENHEUVEL.

Competitie B-Klasse.
Zondag, 12 November 1944: Veendam 1 — Scherpenheuvel 1
Zondag, 19 November 1944: Scherpenheuvel 1 — Be Quick 1
Competitie Reserve B-Klasse:
Zondag, 5 November 1944: Veendam 2 — Scherpenheuvel 2 (Rog)

Alle wedstrijden beginnen om 4 uur n.m. precies, tenzij uitdrukkelijk anders bepaald.

BUITENGEWONE ALGEMEENE LEDENVERGADERING, te houden op **Donderdag, 2 November 1944,** des avonds om 8 uur, in het gebouw van de Curaçaosche Sportclub, Scharloo

AGENDA:
Bespreking aanstelling van een trainer en de daaraan verbonden geldelijke consekwenties.

INSCHRIJVINGEN:
R. Pimentel en M. Dandare als gewone leden bij **Jong Curaçao.**
M. Leito als gewoon lid bij **Jong Holland.**
V. B. Peloz als gewoon lid bij **Veendam.**

HET BESTUUR.

Openbare Bekendmaking.

De Procureur-Generaal bij het Hof van Justitie in Curacao:

Gelet op art. 15 van de Proclamatie van den 10den Mei, 1940, houdende o.a. bepalingen betreffende de bevoegdheden van den Procureur-Generaal, (P. B. 1940 No. 38)

MAAKT BEKEND

dat het met ingang van heden verboden is vuurwerk te verkoopen en af te steken,

Op overtreding dezer bepaling is straf bedreigd bij art. 17 van genoemde Proclamatie.

Willemstad 2 November 1944.
De Procureur-Generaal vnd.,
KWARTSZ.